

Ronde tafelbijeenkomst Kamercommissie Wonen en Rijksdienst

Wet kwaliteitsborging voor het bouwen

29 september 2016

In mijn visie is de Wet kwaliteitsborging voor het bouwen een goede stap in de richting van een toekomst, waarin de bouw meer verantwoordelijkheid neemt voor de bouwkwaliteit. Dat zal niet beperkt blijven tot de bouwvoorschriften, maar zich ook uitstrekken tot de private eisen. Ik denk dat op termijn, mede door de aanscherping van de aansprakelijkheid, niemand het meer zal hebben over het Bouwbesluit (of de opvolger daarvan) als ondergrens. Ik verwacht dat de rol van de verplichte externe kwaliteitsborger daarin geleidelijk aan geringer zal worden.

In de pilots, waar ik als waarnemer mocht optreden, signaleer ik een toename van het kwaliteitsbewustzijn bij de bouwbedrijven op verschillende niveaus. Ik zie ook wel, dat het bewustzijn moet groeien. Het is een kwestie van wennen aan nieuwe rollen. De constatering dat 'de bouw' er niet klaar voor is, is in mijn ogen dan ook terecht. Maar wie kan er al zwemmen voordat hij voor de eerste keer in het water springt? Het is van belang de periode tot de inwerkingtreding goed te benutten en alle partijen bij dit proces te betrekken.

Ik ben ervoor de eisen aan de instrumenten en de kwaliteitsborgers niet te rigide te formuleren. De ervaring met onder andere de Erkenningregeling Technical Inspection Service (TIS) leert, dat je niet alles kunt dicht regelen. Het doel van het stelsel is bouwwerken te realiseren, die voldoen aan de bouwvoorschriften, de instrumenten zijn niet meer dan een middel. Ik adviseer daarom de toelatingsorganisatie voldoende ruimte te geven om op basis van een deskundig oordeel instrumenten toe te laten of te weren. Dat vraagt om een sterke toelatingsorganisatie met gezag, die het vertrouwen krijgt van consumenten en instrumentaanbieders. Naar mijn mening vraagt dat ook om onafhankelijke kwaliteitsborgers. De internationale accreditatienorm voor inspectiewerk is naar mijn mening daarvoor prima geschikt.

Het 'Bouwbesluittoetsvrij' maken van een grote categorie vergunningplichtige bouwwerken, vind ik een verkeerde keuze. Het doet naar mijn mening geen recht aan de doelen van de wet, namelijk het verbeteren van de bouwkwaliteit en de positie van de consument.

Ten slotte: in het onderzoek naar de toepasbaarheid van technische oplossingen binnen het stelsel, dat ik samen met Johan van der Graaf uitvoerde, trekken we de conclusie dat deze werkwijze sterk lijkt op attestering. Wanneer dit voldoende robuust wordt ingericht kan dit de bouw helpen, zoals ook attesten en referentiedetails dat doen. Hoe goed en compleet een dergelijk document ook is, er blijft een rol voor een kwaliteitsborger om aan locatie-specifieke eisen (geluidbelasting, externe veiligheid, bodemgesteldheid) te toetsen, de onderlinge samenhang van de technische oplossingen en een juiste uitvoering te borgen. Voor verbouw zie ik een dergelijke toepassing eigenlijk niet of nauwelijks toepasbaar.

Mijn conclusie: de laatste onvolkomenheden zorgvuldig aanpakken en snel tot invoering overgaan. We hebben de tijd tot inwerkingtreding hard nodig om hier een succes van te maken.

